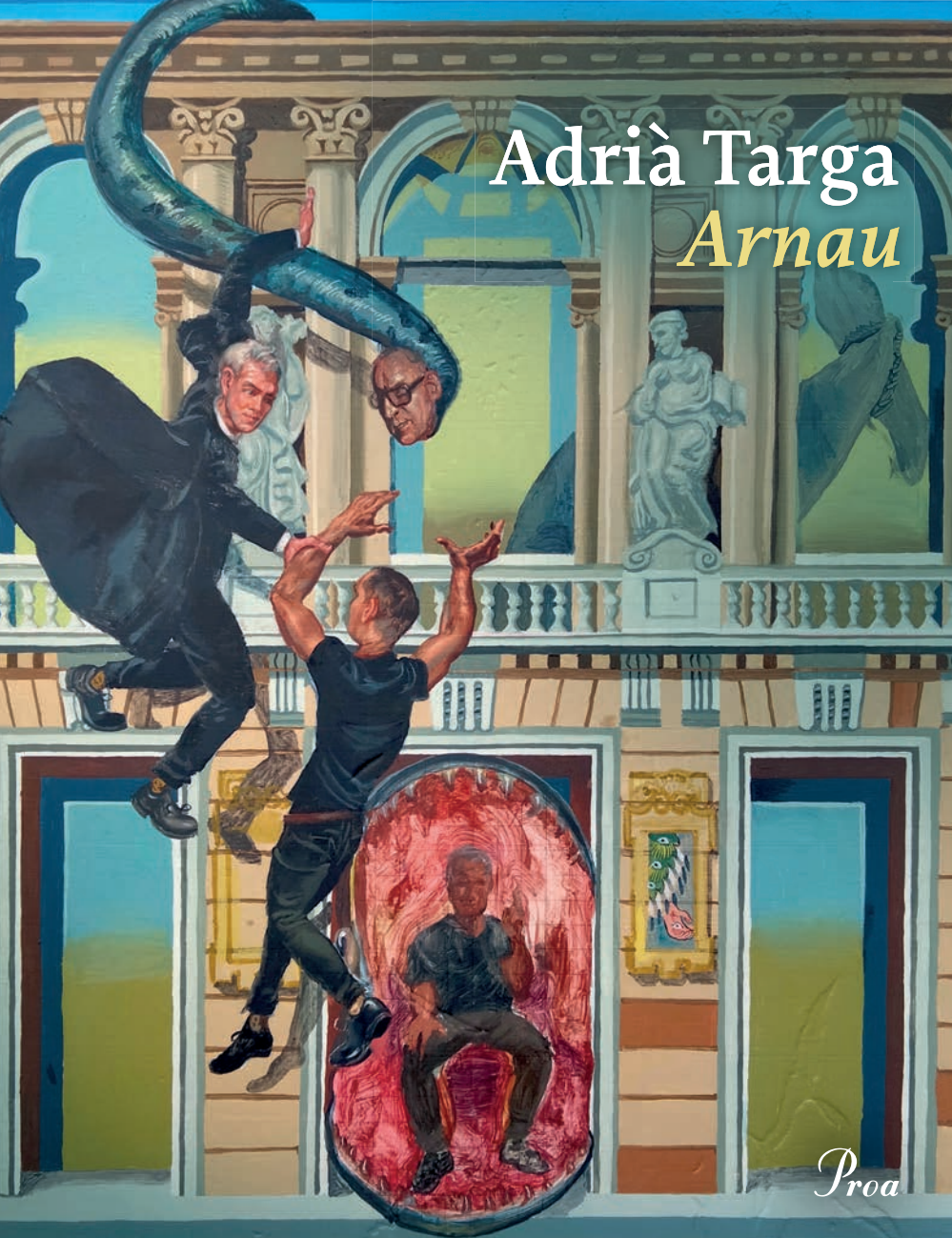

Adrià Targa *Arnau*

Proa

ADRIÀ TARGA

Arnau

EDICIONS PROA

BARCELONA

2024

L'Ajuntament de Barcelona va concedir l'any 2023 una beca d'escriptura
Montserrat Roig per a l'elaboració d'aquesta obra

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Primera edició: novembre del 2024

© Adrià Targa, 2024

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

ISBN: 978-84-19657-86-2

Dipòsit Legal: B. 19,033-2024

Taula

1. ESCALES	11
2. URINARIS	47
3. FUM	65
4. POETES	99
5. PASTILLES	129
6. COMÈDIA	141
7. ARNAU	167

I

Com algú que baixa les escales
i de sobte el llum s'apaga i es queda a les fosques;
per un moment el lloc de cada dia
es torna misteriós, i darrere les portes
se senten olles, radiadors, converses de veïns;
el cap comença a pesar, i els peus
palpen amb cura la vora dels graons,
acaronant-los:

2

així mateix, el nostre amic, quan duia més impuls
es va quedar clavat. Ningú sap avenir-se'n,
quan li passa. La vida, però, va treballant
per sota, com una sala de màquines
plena de gent desconeguda.
Ells regulen els nostres pensaments,
cada batec del cor, el pit que s'eixampla
per agafar més aire. El badall i la ràbia

3

afloren. ¿Qui no ha volgut tallar un sospir,
a qui no li ha sortit una flor de la boca
i li han ficat dos dits i després una mà
i el braç sencer?

Si no som un bagul ple de coses perdudes,
no som res. Un armari per llençar al foc.
Una capsa de cartró. Una bossa de plàstic
que només conté bosses de plàstic.

4

Hem deixat l'Arnau al bell mig de l'escala.
Però aviat el llum s'encendrà
i seguirà baixant com si no passés res.
Sortirà per la porta i creuarà el carrer.
Si això fos una aventura, acaba de començar.
De fet, però, només és el final.
Mireu com va, decidit, a rentar la roba
i no sap que avui, de fet, morirà.

5

Potser camina com algú que ha de morir?
Quan escup, li surten monedes de la boca?
Està fet de mil peces recollides i catalogades,
numerades curosament per un vell xaruc
en una excavació etrusca?
El nostre cervell és del color de la cendra.
Quan l'ocell alci el vol, què en quedarà
de les nostres idees? Suraran?

6

L'Arnau ha nascut per a la transcendència.
No sap passar i ja està. Com un que cada dia
va i torna pels mateixos carrers, i s'esforça a recordar-los;
llegeix els noms de passada, però després
els mateixos noms despertaran en ell el camí que semblava
per a sempre,
i d'aquí uns anys quan els llegeixi
serà com si les cames i els ulls i els pulmons
tornessin a respirar l'olor dels baixos de les cases,

el reguerot de lleixiu que s'escola per l'asfalt,
 i les carnisseries que passen vermelles
 com fotogrames:
 així algunes persones desitgen quedar-se,
 mentre altres acullen amb una sola aspiració
 tota l'olor que fa el món, i amb un sol sospir es buiden,
 i arriben lleugers a la tomba i als cucs.
 L'Arnau no sap passar i ja està,

però ja ha passat el carrer de la Cera i es troba a la boca
 del carrer de Botella.
 Per què esbufegues, Arnau?
 Quant pesa la bossa que et vas canviant de mà?
 És aquesta gentada que et mira només a tu?
 Hi duus tots els teus òrgans
 a dintre.
 És normal tenir por quan el teu estómac

és un magatzem de silencis. Com un pis d'estudiants
 on el company a qui li toca fregar els plats
 és un penques, i mai no se'n preocupa,
 així mateix al cor de l'Arnau
 hi ha abandonades cassoles plenes d'aigua amb un tel de
 greix,
 les restes de tomàquet que embussen l'aigüera
 i fins i tot s'intueix una mica de verdet
 que comença a aflorar en una torre de plats

òrfena, deixada allà des de fa moltes setmanes.
 Déu va dispersar els pobles com a càstig
 perquè intentaven arribar al cel.
 L'Arnau no aconsegueix entendre com és que engega l'aixeta
 i l'aigua comença a pujar,
 negant la pica, el pis d'estudiants
 i el barri i la ciutat, que comença a desaparèixer
 sota les aigües. Les foques neden

I I

pels balcons d'un cinquè pis, les ales dels coloms
 es consumeixen en flames
 sense saber on posar-se. L'Arnau, cansat de braços,
 descarrega la bossa al terra blanc de la bugaderia,
 compra la fitxa, omple una rentadora,
 i en dos minuts ja espera
 assegut en una renglera de cadires de plàstic.
 A la mà hi té una guia de viatge: el nord de l'Índia.

I 2

Li he preguntat moltes vegades a l'Arnau
 què hi vol anar a fer, a l'Índia.
 Ja coneixes les terres del Baix Gaià?
 Quants cops has agafat la línia groga
 i has anat fins a l'última parada?
 I en canvi, ha trepitjat tot de llocs insospitats
 a Londres i a Manhattan.
 Us dirà la millor *trattoria* de Venècia

si l'hi pregunteu. A qui li ve de gust
 posar-se un abric al mig de l'estiu
 i es posa els pantalons curts al gener
 vol dir que no hi és tot.
 Això no ho dic pas jo, sinó un amic comú.
 Ell també opina que la volta del crani és més ampla que el cel,
 i que l'home pateix d'hidrocefàlia,
 i si el capgròs intenta fugir de si mateix

topa amb la llinda de la porta;
 però aquest pensament també és massa gran
 per entrar ara mateix en el seu cap.
 Ell somia, en una bugaderia,
 en les planures de la vall del Ganges,
 i mentre els pensaments suren igual que cadàvers
 riu avall, un elefant ha creuat la porta
 i li acarona els cabells amb la trompa.

L'Arnau no sap d'on ve aquest eriçament
 que li recorre el clatell.
 Alça els ulls de la guia, però està ben sol,
 massa sol fins i tot, entre set tambors de rentadora
 que giren com set mons
 l'un al costat de l'altre. Al seu voltant
 es fa el silenci que precedeix l'obertura d'un segell.
 Esmirna.

No és culpa nostra si ara deixa el llibre al seient del costat
 i se'n va cap a la seva rentadora.
 La paraula que li gira pel cap
 podria haver estat aquesta
 o qualsevol altra,
 però la seva cara és només una.
 Es veu reflectit en el vidre bombat d'un submarí.
 I l'Arnau ha començat a davallar cap a les profunditats.

Així, en un prat, dos ratolins roseguen la soca d'un arbre
sense adonar-se del passejant que se'ls mira
amb cara de sorpresa.

L'un és blanc com el dia, i l'altre és com la nit
mentidera.

Els ratolins giren al voltant del tronc a gran velocitat.

Un home crida a dalt de l'arbre.

Eh!

Qui hi ha allà baix?

Però el passejant s'allunya pel caminet.

Ens aguantem al món sobre un escuradents
fins que fa «crec».

Al fons del pou
ens esperen el foc i la boca del drac.

Caient deixem estrips entre les dents.

L'Arnau només mira la roba

i el mitjó negre que empaita el mitjó blanc
en una cursa circular.

Quants dies perduts, Arnau!

El temps, com ha passat tan de pressa?

Ahir eres un estudiant de primer de carrera,

avui t'adones que no has après res

i que la teva feina senzilla

(no direm quina és) t'ha cavat un solc

enmig del front. Han nascut les preocupacions
d'un dia per l'altre; com quan obres les finestres de casa
i els borrisols de sota el sofà

surten a conèixer món,

ratolinets grisos oblidats de fa dies,

i gairebé volen al teu voltant com papallones.

Intenta atrapar-los, Arnau, que no fugin!

Amenaça'ls amb la teva escombra bruta.

L'Arnau es mira en un mirall improvisat
 que li ensenya tot el món. Són dolces les músiques
 que hem escoltat, però més dolç encara
 el sotragueig de les rentadores.
 Més enllà de la seva cara,
 que es reflecteix en primer terme,
 l'Arnau veu allà dintre una ciutat en guerra
 i una ciutat en pau;

casaments i projectes, tot en orris,
 gent sola que passeja el gos a les tres de la matinada,
 uns pins vermells sota el foc de les fàbriques,
 tots els miralls del món
 i totes les cares del món mirant-se en els miralls.
 Aquest escut és per tu, té!
 Ara, surt a lluitar.
 Però l'Arnau no pot, ja no.

Com quan estens un llençol al balcó
 i veus que de dins s'escapa un mocador de tela
 que hi havia quedat amagat;
 el mocador comença a caure com un pèndol boig
 però ja no hi podem fer res,
 i finalment es posa a la terrassa del veí,
 adeu, mocador blanc, i un pensament et burxa
 (on és la mà que agita el mocador?),

així el nostre heroi sent que acaba de perdre alguna cosa
 i no pot dir si li serà tornada.
 Potser no és una paraula concreta.
 Potser és només allò que va dir un alemany
 apuntant amb la pistola
 cap al seu propi cor.
 Tot ho suporten, els homes,
 excepte una llarga temporada de felicitat.